

SEVER STOICA

**IULIU MANIU
ȘI MAREA UNIRE
un vis devenit realitate**

Editura BOOKSTORY

București

– 2023 –

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
Fragment de portret.....	7
Intrarea în viața politică	15
Abandonarea pasivității	29
Debutul parlamentar	39
Iredentismul conducătorului	50
Conducătorul și războiul balcanic.....	58
Tratativele cu contele Tisza	64
Ardealul și Germania	83
Pe frontul italian.....	102
Ațiunea revoluționară de la Viena	108
Tratativele de la Arad	116
Proclamarea Unirii.....	130
Mutarea liniei demarcaționale	160

Fragment de portret¹

Iuliu Maniu n-are nimic din vraja de culoare a curcubeului. Sentimentele sale n-au efemera viață de o zi a florii de Tisa. Singularizat și interiorizat, bărbatul de stat transilvănean nu este un om de vitrină. Nici de galerie. N-are nimic din însușirile de scenă ale suveranului sufragiului universal. Nu este un răscolitor al maselor. Nu inflamează. Nu-și maltratează pieptul cu ropote de pumni precum vânătorii de popularitate ce-și reped copoii vorbelor asupra întrunirilor înflăcărâte de mirajul paradiziac al făgăduielilor. Nu ia niciodată numele Domnului în deșert și nu-și evocă, în fața întrunirilor, iubirea de neam. Verbalizarea iubirii de țară i se pare o jignire a pudorii ce i-ar împurpura obrazul. Nu se destăinuie iubirea față de Dumnezeu decât în interiorul sufletului și nu se rostește dragostea de neam decât în rugăciunea discretă a faptelor de fiecare zi. Acesta este sentimentul omului închinător al realităților robuste, pe care știe să le cezarizeze cu mâna uscățivă și avară a înțelepciunilor, simple și cotidiene. Oratoria sa impecabilă, de o ținută reținută și academică, n-are nimic avântat, nimic hipnotic, nimic din vâlvătaia verbului, care înțeștează indignarea și pumnii. Calm ca o suprafață verzuie a unui lac, marea agitată a unei întruniri publice cu gurile în explozie de strigăte nu-i învolburează sentimentele și nu-i revarsă în suflet acel fluid magnetic, care fanatizează și

---

¹ Portretul acesta a fost desemnat, în loc de predoslovie, la cartea din anul 1928. Primele file ale acestui portret ne lipsesc. Au dispărut. Azi nu le mai putem reconstitui.

înlăcărează verbul. Nu extaziază mulțimile. Nu creează puncte de polarizare târând în câmpul magnetic al torențului popular sufletele anonime cu obrazul zdrențuit de suferințe.

Popularitatea sa imensă ca o mare agitată de furtună este un miracol pentru toate mințile rebele realităților, care reduc sufragiul maselor numai la aritmetica fecundă a prestidigitatorului: aruncați-vă leul votului vostru în urna pălăriei mele ca să vă scot din căptușeala guvernării doi lei de aur. Popularitatea sa sub cerul de grinzi al colibelor nu este o beție a mirajului, ci strălucirea grea a unei onestități fără pată. Iuliu Maniu este în cugetul popular omul dreptății, fiul divin ce ține în mâinile sale cumpăna adevărului. În viața sa ascetică fără patima flămândă a cărnii, țărani silabisesc, ca într-o evanghelie, viața simplă a pescarului din Nazaret. Și această aderență colectivă a maselor rurale se învecinează uneori cu hotarele superstiției reînviată din sicriul veacurilor defuncte.

Într-un sat sălăjean împrejmuț de gardul de struguri al viilor. Drumul e prăfuit de raze blonde ce ar părea de soare. Țărani cu mâinile uitate în cârjă adastă, în pâlcuri, în inima satului. În zare, o trenă de praf împăienjenește privirile. Din senin, tăcerea e prăvălită în infernul unui zgomot, zuruind a fier. Un automobil maimuțărind modern uruitul căruțelor se oprește și, în jurul lui, se iscă o îngrămădire de târg. Din Chrysler descinde un om zvelt, cu privirea albastră, rece și fixă, într-un obraz șifonat. Domnul Iuliu Maniu.

Moșnegii își iau inima-n dinți, se apropie sfios, parc-ar vrea să sărute o icoană din biserică. Îi ating haina, fac cruce în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Spirit, ungându-se pe pleoape cu degetele ce au împrumutat vrăji

tămăduitoare. Căci haina lui Iuliu Maniu, haina unui sfânt, are în închipuirea populară, puteri vindecătoare.

Vorbele idolului se îmbucă cu graiul sătenilor și în urechile tuturor răsună parcă spovedania mută:

Viața voastră este viața mea.

Pâinea voastră amară, pâinea mea,

Durerile voastre, durerile mele.

Sufletul vostru, sufletul meu.

Căci marea și adevărata sa oratorie este tăcerea. Nu este un orator de incomensurabile proporții, care să-ți răscolească, sub tâmples fierbinți, fiorii veacurilor. Cuvintele pe care le sensibilizează rareori prin metafore de vaste sugestii defilează în ordine logică, călcând în pas îndesat pe caldarâmul silogismelor perfecte. Dialectician înainte de toate, familiarizat cu analiza miniaturală de a despica firul în patru părți egale, cuvântările lui nu impresionează decât prin finețea întorsăturilor, prin acel imponderabil infinitezimal care te încântă precum simfonia unei muzici și prin acea linie marmoreană a logicii, în spatele căreia simți pulsând pumnul unei voințe implacabile.

Viața sa publică e farmecul unei linii simple și drepte. Totuși, nimeni nu știe să frizeze cu atâta șerpuitoare și surprinzătoare dibăcie echivocul, când rațiunea politică impune echilibrarea unei situații politice ce se balansează în doi peri. În monarhia habsburgică nimeni n-a mânuit cu atâta rară îndemânare arta dificilă de a subtiliza realitatea aspirațiilor românești, în pulberea de diamant a abstracțiilor celeste. Găsea argumente infinite ca să atragă atenția adversarului milenar spre basmul jocurilor sale dialectice: o mie și una de nopți.

Dacă adversarul vrea să-i smulgă, cu cleștele, o declarație pro sau contra unei teze, el știe să disece cu bisturiul problema controversată, dând lămuriri atât de ample și atât de amănunțite, încât... nu spune nimic. Căci nimeni nu este atât de familiarizat cu arta dantelată de a disimula acțiunea între afirmație și negație, camuflând busola voinței lui, ca acest cazuist fin.

Politica fiind un câmp al acțiunii și adeseori acțiunea politică neputând fi încununată cu laurii succesului decât în confidența intimă a tăcerii, Iuliu Maniu nu este prietenul vorbelor ce descoperă din flanc gândul de realizare, îmbiind adversarului ustensilele de contracarare a planului urmărit.

Secretul succeselor sale politice este sentimentul religios ce traversează ca măduva vertebrele credinței lui, darul rar al intuiției politice, ochii ageri ce sesizează nexul causal al evenimentelor, ofensiva pe care o execută întotdeauna în defensivă.

Înzestrat cu instinctul aristocratic al perspectivei, nu se rătăcește în labirintul împrejurărilor, își proiectează privirea în inima realităților, și în pofida tuturor obstacolelor și împotrivițiilor, își urmărește ținta cu încăpățânată tenacitate și statornică intransigență, apucând de coarne evenimentele ca să le domesticească. Este în această neextenuată încăpățânare ceva din pasiunea vânătorului ce-și urmărește fiara sau ceva din patima boierească a hipodromului.

Cu simțul de anticipare al nărilor pe care-l au caii, a presimțit întotdeauna lupii primejdiei năvălind în miez alb

de iarnă, turmentați de foame, asupra neamului românesc din Transilvania, constituit pradă de deznaționalizare molo-
lului străin, cu gura căscată peșteră.

Firile meridionale cu nestatornicia lor lirică niciodată nu pot bănui imensa rezervă de dârză rezistență a acestui temperament de nord cu o inflexibilă coloană vertebrală a caracterului.

Nu-și evită adversarii ca să-i imobilizeze printr-un truc de vulpe a strategiei, într-o capcană a șireteniei abil împăienjenită. Îi privește în obraz și ia lupta pieptiș, uzând de tactica relaxării voinței adversarului. Iuliu Maniu își obosește, în respirație găfăită și extenuată, potrivnicii. Îi neurastenizează, îi exasperează. Când însă adversarul elastic încurcă firele tacticii sale în spirala șireteniei fără șira spinării, nimeni ca el nu cunoaște drumurile de ocol ale labirintului.

Întinat cu insulte, s-a ferit întotdeauna de manierele de șatră ale parlamentului. Invectiva insultei nu i-a înveninat buzele în gureșa gălceavă parlamentară. Atitudinea sa sobră și verbul său academic reabilitează parlamentul alunecat la periferia bunului-simț.

Nomazii hotărârilor îl socotesc indecis, pentru că nu s-a aventurat niciodată în zigzagurile tribulațiilor. Căci fermitatea hotărârii nu echivalează cu facilitatea de a te decide pentru orice, în orice clipă și în orice împrejurare, târșăit de capriciul versatil al sentimentelor, argint viu fără statornicie. Politica nu e o poemă în proză a lirismului, e înainte de toate voluntarism, călăuzit în acțiuni consecutive de catechismul inteligenței.

Structura sa intelectuală este, prin excelență, juridică. Este juridică prin atavism. Căci el nu este numai strănepotul lui Simion Bărnuțiu, doctrinarul naționalismului românesc, care în inima veacului trecut a cioplit, pe Câmpia Libertății, tablele de izolare a neamului românesc, opunând un *non possumus* categoric ideii de anexare a Transilvaniei la Ungaria și pietruind prin aceasta drumul spre România Mare, el este și descendentul marelui Meheș,² consilierul Curții din Viena, care a redactat, la 1791, acel monument de revendicări naționale, care este „Supplex Libellus Valachorum“ și în care se expun, pentru prima oară, cu o luminoasă și strânsă argumentare juridică, drepturile națiunii române din Ardeal,³ și el mai este fiul

---

² Gh. Bogdan-Duică contestă în lipsă de probe. *Națiunea*, anul IV, No. 6, 10 ianuarie 1910. Vezi de asemenea Ferdinand von Ziegler, Die politische Reformbewegung in Siebenbürgen, p. 527, 1881.

³ „Supplex Libellus Valachorum“ a fost prezentat împăratului Leopold al II-lea de către episcopii Gherasim Adamovici și Ioan Bob.

Argumentația istorică a fost inspirată de Gheorghe Șincai.

Prin „Supplex Libellus Valachorum“ s-au cerut, în rezumat, următoarele:

a) Expresiile jignitoare pentru români ca „tolerați“, „admiși“, „neprimiți între staturi“ să fie șterse din textele de lege, fiindcă n-au niciun temei legal;

b) Națiunea română să fie reintegrată în drepturile pe care le-a avut între națiunile regnicolare în cursul veacurilor XV–XVI în temeiul diplomei conventului din Cluj–Mănăștur din 1437;

c) Clerul, nobilimea și plebea românească să se bucure de aceleași drepturi ca și clerul, nobilimea și plebea celorlalte națiuni din Ardeal;

d) Alegerea funcționarilor și deputaților dietali să se facă în proporție cu numărul națiunii române din Ardeal, care după statistica întocmită la 1787 numără un milion de români între 1 300 000 locuitori;

unui tată care a renunțat să studieze teologia, pentru a putea apăra drepturile poporului în fața justiției maghiare opresive.

Iuliu Maniu se trage din nobilimea românească a Ardealului. Din cea mai pură și autentică aristocrație românească, care împotriva tuturor tentațiilor și tuturor obstacolelor în ascensiunea carierei, sfidând exemplele de lepădare de neam ca aceea a conților Majláth, Mikó, Nákó, Kendeffy, Bethlen sau a baronilor Nopcea, Sina, Josika etc., a rămas fidelă națiunii române, dând luptători de rasă, statornici în aceeași mare credință a neamului.

Alții moștenesc averi, Iuliu Maniu a moștenit idealurile naționale ale neamului românesc. Aceste idealuri i-au confiscat și i-au robit toate clipele.

Unchiul său, Simion Bărnuțiu, a proclamat lupta pentru autonomia Transilvaniei, ceea ce politicește echivala cu sfărâmarea unității statului maghiar și ruina dualismului, predoslovia unității noastre naționale.

Iuliu Maniu a apărat moștenirea politică a unchiului său cu o ageră intuiție istorică și cu îndemânarea îndrăzneată a unui cal troian introdus în cetatea dușmană. Posteritatea îl va așeza în raftul de stejar al istoriei și judecății obiective. Numai atunci va străluci în toată splendoarea valorii sale și numai atunci se va înțelege cât de avare sunt aprecierile noastre față de acest om, tenace și

---

e) Județele, scaunele, districtele și comunitățile orășenești, unde românii sunt în majoritate, să aibă numire românească – sau dacă populația este mixtă, numirea localităților să fie dată după numele cetăților sau al râurilor. Locuitorii principatului ardelenesc să se bucure, fără deosebire de limbă și confesiune, de aceleași drepturi și sarcini după cum fac parte din cler, nobilime sau plebe.

taciturn. A avut și un noroc personal. A avut norocul să întâlnească, obraz în obraz, piept la piept, doi adversari de dimensiune istorică, să macine voința lor în piatra de moară a voinței lui. Unul a fost contele Ștefan Tisza, celălalt masivul om de stat, Ionel I.C. Brătianu. Politica celui dintâi a fost sfărâmată în revoluția trandafirilor de toamnă din 1918, celălalt a fost biruit după ce mâinile sale, uscate și scheletice, s-au încrucișat, creștinește, în semnul morții, pe piept. Prima a fost o biruință națională, a doua – o victorie politică.

București, 12 septembrie 1928

Intrarea în viața politică

Calendarul a însemnat ziua de 8 ianuarie 1873, când Iuliu Maniu a văzut lumina vieții în mediul nordic al orașelului mohorât, Șimleul-Silvaniei.

Părinții lui erau dr. Ioan Maniu și Clara Coroianu, fiica marelui naționalist Iuliu Coroianu,⁴ care a îndeplinit,

---

⁴ „Timpul macină energiile. Oamenii se duc unul după altul. Viața este în veșnică curgere între casa natală și crucea de cimitir. Nimic nu poate schimba destinul mut al tăcerii eterne, care ne așteaptă pe toți deopotrivă. Înaintea morții albe ce-și flutură îngerește aripile ne plecăm cu toții capul ca în fața unui mister fără dezlegare. Mor și frunțașii vieții noastre ardelenești, mor oamenii care și-au plimbat silueta, mândră și luminoasă, printre noi. Cu ei nu coboară în mormânt numai o existență efemeră, ce ne-ar putea lăsa impasabili pe noi toți deopotrivă, cu ei se închide în sicriu ceva din suflarea de busuioac a poveștii noastre, o poveste de lacrimi, înfrângeri și biruințe. Și-a închis pleoapele grele ca de plumb și darnicul octogenar, Iuliu Coroianu. A fost un român bun bătrânul acesta, în accepția cea mai nobilă a acestui cuvânt. Și acesta este titlul cel mai înalt de glorie pe care îl poate avea un român bun, nu în sensul circulant al acestui cuvânt. Nu un profitor al tricolorului, nu un speculant care-și schimbă naționalismul în dividende și jetoane de prezență. Un român care nu și-a închinat niciodată steagul credințelor în fața adversarilor, dar și-a închinat viața neamului său. Un român care nu și-a plecat capul mândriei înaintea fastului aristocratic al mării, dar și-a plecat urechea inimii, la pământ, să deslușească zvonul surd al durerilor opincii. Semnul distinctiv al personalității sale a fost curajul. Nu curajul agresiv care caută cearta cu lumânarea, un curaj civic și defensiv pus în slujba neamului. Era mândru, de o cuceritoare mândrie. O mândrie care nu umilește și sfidează, o mândrie născută din cunoașterea propriei valori. Integru și intransigent, dârș și